

[Stær Johansen.]

stigning for en etat af det omfang, som postvæsenet har. Man får også af oplysningerne at vide, at i det finansår, vi nu er inde i, 1952—53, påregner man en udgiftsforøgelse på 13 mill. kr. og i det næste finansår, 1953—54, en udgiftsforøgelse på ikke mindre end 18 mill. kr.; og det er jo engang fastslået her i dette ting — og burde forøvrigt, mener jeg, gælde på mange andre områder —, at en virksomhed som postvæsenet skal drives udfra rent forretningsmæssige forudsætninger. Det kan ikke være en opgave for skatteyderne at betale et eventuelt underskud på en sådan virksomhed. En sådan virksomhed må ikke alene hvile i sig selv, men må også have et mindre overskud, således at den både ved nyinvesteringer og ved eventuel nedgang er i stand til at klare problemerne selv. Udfra disse betragtninger kan jeg på mit partis vegne tilsige dette forslag en velvillig behandling, selvom jeg naturligvis er enig med den ærede ordfører for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Svendborg), i, at der kan være enkelte spørgsmål, som man kan drøfte i et udvalg.

A. C. Normann: Jeg kan også på det radikale venstres vegne i princippet tilsige dette forslag en velvillig behandling, i den udstrækning i alt fald, i hvilken det tilsigter at skaffe dækning for allerede stedfunden udgiftsforøgelse. Såvidt jeg ved, har imidlertid den almindelige fremgangsmåde med hensyn til posttaksterne været, at rigsdagen ventede med at gennemføre forhøjelser, indtil et underskud er blevet konstateret. Det lader sig jo ikke gøre at fastlægge taksterne således, at der ikke må regnes med mindre udsving til begge sider, når årsregnskabet foreligger. Dette siger sig selv, når man erindrer, at der her er tale om et budget på omkring 215 mill. kr.

Hvis man går lovforslagets dækningsbestemmelser igennem i enkeltheder, viser det sig, at den stigning i taksterne, som foreslås, langt fra er ensartet for de forskellige arter af forsendelser. Brevportoens reguleres op med 20 pct. for landsportoens vedkommende, og portoen for pakker forhøjes overhovedet ikke, for nu at pege på et par af de vigtigste ting i forslaget, og med hensyn til pengesendelser er man

gået den vej at sætte betalingen for de meget små forsendelser betydeligt op, medens man overhovedet ikke har rørt ved taksterne for de store beløb. Men jeg går ud fra, at der nu skal finde udvalgsbehandling af forslaget sted, og det er rimeligt at vente, at man i udvalget kan give saglige grunde både for den store forskel i de forskellige forsendelsers stigning og for den forskel, der nu gøres på små og store pengesendelser.

Jeg har ikke den opfattelse, at befolkningen på nogen måde vil føle den stigning af taksterne på disse områder, der nu foreslås, unaturlig for tiden. Derimod vil jeg gerne, idet jeg understreger det ærede medlem hr. Elgaard's spørgsmål til den højtærede minister, sige, at i mit parti er vi tilhængere af såvidt muligt at bevare avisportoens, som den er i øjeblikket. Den er beregnet at skulle stige med ikke mindre end 33 $\frac{1}{3}$ pct., altså betydeligt mere end f. eks. brevportoens. Jeg tror, at en så stor stigning, hvis den gennemføres netop nu, vil blive følt som en meget hård byrde for dagspressen. Som alle jo ved, er pressens vilkår i de senere år blevet overordentlig meget vanskeligere, ikke blot på grund af lønstigninger, som den har måttet bære på lige fod med alle andre erhverv her i landet, men navnlig af den grund, at dens hovedråvare, papiret, har været ude for en næsten eksplosiv stigning, en stigning af en sådan art, at man kan sige, den har været ganske abnorm og helt ekstraordinær i forhold til de stigninger, der har været på andre områder. Jeg indrømmer, at man ikke kan foreslå dagbladene holdt udenfor stigningen, uden at man samtidig åbent erkender, at når der faktisk er et underskud på avistaksterne i øjeblikket, vil der ligge en indirekte støtte til dagbladene deri. Men jeg tror også, mange vil finde det naturligt, at man anerkender dagspressen som en kulturfaktor, der ikke har mindre værdi end så mange af de kulturfaktorer, staten iøvrigt støtter, og som befolkningen ikke kan tænke sig at undvære. Der findes endda, såvidt jeg ved, lande, hvor man direkte på statens budgetter yder et tilskud til dagspressen på lige fod med de tilskud, man yder til andre kulturelle formål. Når det nu også her i landet er en ganske almindelig opfattelse, at den frie folkelige